

?«Com més cedíem i obeíem pitjor ens tractaven», Rosa Parks

«Jo no sóc militant de la CUP, però vista la presa de pèl del Torra i dels seus, vist l'acotament de cap dels que manaven i volen tornar a manar dins de l'autonomia catalunyesa de torn, crec que cal abandonar el Parlament i deixar l'autonomia en mans dels que sempre s'han vingut i s'avindran a gestionar-la»



El president Torra durant la seva recent visita a Brussel·les amb els ja exconsellers Comín, Puig i Serret | Generalitat

Passes enrere i més passes enrere davant d'un Estat que es mostra i cada cop es mostrarà més com el que és i defensa: autoritat i menyspreu absolut per les diferències. Qui mana a l'Estat espanyol ha tret el morrió a l'extrema dreta i aquesta pica i mossega, quan no ho fan les mateixes forces de repressió, tant policials com judicials, per tal que mai més ningú els gosi plantar cara. I la República que vam guanyar amb desobediència als carrers l'1 i el 3 d'octubre cada cop esdevé més un record que alguns han renunciat definitivament a defensar més enllà de com a marca potser electoral.

Vam acotar el cap el 21 de desembre en unes eleccions imposades pel 155, en què la CUP va decidir participar-hi i acabar de legitimar la imposició de l'autonomisme de sempre. ERC i el PDECat ja se sap a què jugaven abans i a què jugaran ara però en aquest tros de partida del mig hi havia un petit espai per a l'esperança i aquesta es va fondre quan totes i tots vam assumir que les regles de l'Estat eren les que havíem de complir i quan les canviaven també calia creure. I l'Estat va perdre les eleccions però en el fons les va guanyar, perquè eren la seva recepta per aturar el desafiament independentista i va ser l'indret a on ens van portar sense gairebé cap oposició.

Un cop la suma dels independentistes mostrava que era majoritària, l'Estat va impedir la tria de

president negant tants cops com va voler els presidents proposats pel bloc independentista. Vam passar de Puigdemont a Sánchez i Turull mentre l'Estat manava i imposava. I, finalment, va arribar Torra, un president que fa uns anys des de l'espai de l'esquerra independentista i dels moviments socials s'hagués qualificat, sense entrar ara en el debat pendent, de filofeixista. La CUP es va abstenir i va permetre que Quim Torra esdevingués president de la Catalunya espanyola amb la condició (bons estem per posar condicions) que construís la república. Torra va fer un bonic discurs en aquest sentit i alhora presentava un govern ple a vessar d'homes i quan l'Estat li va dir que tragués tots els noms de possibles consellers engarjolats o a l'exili primer s'hi va negar però en uns dies va acabar dient que sí, que el que calgués.

Avui ja tenim de president una neoliberal, Artadi, molt més perillosa que Mas per a les classes populars d'aquestes quatre províncies i el Govern que es disposa a governar serà un govern autònom i ben possiblement privatitzador amb totes les lletres. Ho sabem i no cal que ningú es faci més trampes al solitari intentant defensar l'indefensable.

L'Estat no s'ha mogut ni un centímetre, com no sigui per anar més a la dreta, entre altres coses perquè no li cal. No hi ha hagut cap mena d'oposició des de l'àmbit institucional a la institució repintada als setanta i que ara rebrà l'energètic impuls d'un partit sense atributs, Ciutadans, que pot esdevenir tan dretà, espanyolista i ranci com el PP no s'atrevia a ser quan arribi al poder, perquè ara ja ho és. L'únic rebuig que ha trobat l'Estat en aquests darrers mesos ha estat al carrer i és per això que la repressió va ara dirigida cap a allà. Les acusacions relacionades amb l'1-O, el 3-O, el 8-N i els CDR en general busquen omplir les presons d'activistes socials i fer-nos la vida impossible amb multes i sancions desorbitades. Sempre paga poca roba i en aquest cas pagarem amb escreix el fet d'haver-los dit a la cara que no els tenim por. Per cert, no ens en fan encara, però no tardarem a tenir-ne perquè el que han desfermat per aturar-nos és pur feixisme i aquest sempre utilitza la violència per imposar-se.

L'únic espai que no admet renúncies continua essent el carrer i és per això que penso que ha arribat l'hora d'abandonar les institucions autònòmiques i reforçar-lo amb totes les forces, passant a construir l'espai de llibertats des dels municipis, places i carrers. Des de baix, tot, des de dalt, només renúncies, control, repressió i passes enrere.... Crec que és de les poques coses que ens queden per fer per mantenir un mínim de coherència si ens queda un mínim de dignitat.

Jo no sóc militant de la CUP, però vista la presa de pèl del Torra i dels seus, vist l'acotament de cap dels que manaven i volen tornar a manar dins de l'autonomia catalunyesa de torn, crec que cal abandonar el Parlament i deixar l'autonomia en mans dels que sempre s'han avingut i s'avindran a gestionar-la. I no deixar de plantar-los cara mentre continuïn entestats a fer-nos la vida impossible.

És tot això una derrota? De cap de les maneres. Més enllà dels que volen defensar el que tenien i el no res on tan bé es trobaven i es troben, hi ha vida i aquesta vessa arreu i més que mai amb la intenció clara de ni claudicar ni acotar el cap. Que es rendeixin ells, que nosaltres tenim molta feina per fer i abans que res construir un espai republicà que ens permeti avançar cap als màxims possibles d'igualtat, llibertat i justícia per tal que la fraternitat esdevingui el centre de l'univers i vessi des de mil brolladors diversos i diferents. I quan tornin, si tornen, ens trobaran on érem, on som, on serem, o més enllà.